

Nummer 19

1. Oktober 1914

63. Aargang

Opstandelsen og det evige Liv.

Tale af Ældste Joseph E. Robinson i Tabernaklet i Salt Lake City
den 12. April 1914 (Paastrøfdag).

(Sluttet.)

Han fortæller os, at Satan en Dag traadte frem i Dødsriget og raabte til Beelzebul, Helvedes Overste: „Gjør Pladsen rede, som jeg har bestemt til ham, der saa længe har forstyrret mine Planer. Jeg har ophidset Føderne imod ham, og i deres Haardnakkethed have de tilkaldt falske Vidner, og de ville slaa ham ihjel. Han har mødarbejdet mig. Naar jeg har givet Menneskene Skrøbeligheder, har han borttaget dem. De Døve have faaet deres Hørelse, de Blinde deres Syn, og de Lamme ere blevne bragte til at springe som en Hjort. Men nu har jeg ham i min Magt.“ Og Beelzebul svarede: „Er det Nazaræeren, Du taler om? Ved Du ikke, at dersom den døde Lazarus opstod igjen formedelst hans Ord, da kunne vi heller ikke holde ham tilbage her i Helvede? Dersom han ved sit Ord bragte Entens Søn tilbage til Livet, da har han Magt til at gjøre os Fortræd og bringe Forstyrrelse ind i vort Rige.“ Men Satan var vred og erklærede, at han vilde have sin Villie. Mange Fornemme lige fra Adams Dage forsamledes omkring dem og hørte deres Samtale, og medens de undrede sig over, hvad dette vel skulde betyde, hørtes der udenfor Helvedes Porte et Raab: „J Porte, opløster Eders Hoveder, ja, opløster Eder, J evige Døre, at Hærens Konge kan drage ind!“ Satan blev bange; thi hele Helvede ryttedes, og han raabte til sine Haandlangere: „Hent Stænger og

Kjæder og stæng Porten dobbelt forsvarligt!" Som de nu i Hast løb ud for at gjøre dette, hørtes igjen den samme Røst udenfor: „I Porte, opløfter Eders Hoveder, ja, opløfter Eder, I evige Døre, at Verdens Konge kan drage ind!" Helvedes Porte sønderbrødes, og Herren, Jesus, Kongen, stod foran dem. Da jublede Adam, den Gamle af Dage, og sagde: „Er dette ikke, hvad jeg lovede Eder, mine Sønner og Døtre, da jeg kaldte Eder sammen og fortalte Eder, hvad der skulde ske ned igjennem Tiderne til det sidste Slægtled? Dette er det Guds Lam, som er slagtet, og hvis Videlse og Død mine Dringer, efter at jeg var uddreven af Edens Have, vare Sindbilleder paa." Og David sagde: „Jeg kjender den Stemme; thi jeg udtalte disse Ord formedelst hans Aand, medens jeg dvælede paa Jorden, og bevidnede, at „Han vil ikke overlade min Sjæl til Dødsriget og ikke lade sin Hellige se Forraadnelse".“ Esajas bar paany Vidnesbyrd og sagde: „Forkyndte jeg ikke, at efter mange Dage vilde vi igjen blive besøgte, og at Han vilde komme med et godt Budskab og udraabe for de Fangne Frihed og for de Bundne Løsladelse?"

Vor Herre Jesus forkyndte Evangeliet for Aanderne, som vare i Forvaring, saaledes som Peter fortæller os, det samme Evangelium, som han forkyndte for Mennesker i Kjødet, paa det at de kunne blive dømt efter det paa samme Maade, som Mennesker i Kjødet ere dømt. Han forkyndte Tro paa Gud, Omvendelse fra Synd og døde Gjerninger, Begravelsens Daab, udført her paa Jorden af Stedsfortrædere, saaledes som disse Ordinancer foretages i vore hellige Templer, at de Døde kunne blive optagne i Guds Rige og komme frem, frigjorte og forløste, isørte det evige Liv og med Aandens Segl paa dem, og „leve for Gud i Aanden".

I dag hungre og tørste Menneskene efter Retfærdighed. Aldrig før i mit Liv har jeg lagt Mærke til, at Menneskene vare saa ivrige efter at faa Noget at vide om Gud og det næste Liv. Denne Trang giver sig tilkjende hos mange af Nutidens største Videnskabsmænd og kommer til Orde i deres Bøger. Saadanne Mænd som Stead, Lodge, Crookes og Myers kunne nævnes som Exempler, ligeledes Dr. Ziaac Funk, Medudgiveren af Funk og Wagnalls engelske Ordbog, en ærværdig og gudhengiven Mand, som i mange Aar tilligemed afdøde William Stead henvendte hele sin Opmærksomhed paa Studiet af Telepathi, Fremsynethed og Okkultisme, og som for ikke længe siden paa Grundlag af Curries, Crookes og Lodges' Vidnesbyrd erklærede, at siden Opdagelsen af Radium var det ikke vanskeligt at forstaa, hvorledes Jesus Kristus kunde gaa igjennem Muren, som han gjorde den Gang, da han viste sig for sine Brødre efter Opstandelsen. Der er mange Ting i vor Videnskab, som vi nu ikke drømme om, men som Videnskabsmanden selv maa tro paa, hvis han ikke vil faule sig frem i fuldstændigt Mørke; men vi vide, at vi ikke kunne tilintetgjøre Noget; vi kunne blot forandre det.

Enhver Kristen kan finde Fred og Tryghed i Forvisningen om, at der ikke er nogen Død, at der ikke er nogen Tilintetgjørelse hverken af Aand, Sjæl eller Vegeme. Vi kunne tage en Isblok, der i sig selv repræsenterer en vis Energi eller Kraftmængde udtrykt i Pund. Vi kunne forandre dens Form fra en fast Masse til Vand, men det indeholder den samme Energi mængde. Vi kunne forandre Vandet til Damp eller til Gas; men den samme Kraft er stadig tilstede. Efter Opdagelsen af Røntgenstrålerne og Radium og efter at have erfaret Noget om disse stille, usynlige Kræfter omkring os ere de lærde Mænd, vore Dages store Tænkere, blevne overbeviste om, at Mennefters Sjæle leve for evigt, og at de i en anden Verden, som aabner evige Lejligheder for dem, hvor de kunne gjøre Brug af deres Evner og Kræfter, ville gaa fremad for evigt, indtil de naa den højeste Fuldkommenhed og, som den hedenstke Filosof erklærede, blive ligesom Gud selv. Dette er de Sidste-Dages Helliges Tro, at efter som vi ere vor Faders Børn, ville vi, hvis der gives os Tid og Lejlighed, blive ham lig, og idet vi blive ham lig, ville vi lære ham bedre at kjende, elske ham højere og tjene ham, som vi aldrig have kunnet og aldrig ville kunne i dette Liv, hvorved hans Ære og Herlighed, hans Magt og Rige forøges fra Evighed til Evighed.

Hvilken Glæde maa ikke have fyldt Disciplenes og Kvindernes Hjerter, da de saa', at Herren var opstanden, og at Han ved sin Nærværelse hos dem tilkjendegav, at de ligeledes skulde opstaa fra Graven. Det er sandt, at Han maatte vise sig for dem personligt for at overbevise dem om denne Kjendsgjerning; thi da Marie fortalte dem det, troede de det ikke, siger Skriften. Da hun erklærede, at hendes Herre var opstanden og var gaaet til sin Fader og deres Fader, til sin Gud og deres Gud, antog de det for at være en dybt bedrøvet Kvindes Fantasier. Peter skyndte sig til Graven og saa' derind. En Engel i skinnende, hvide Klæder talte til ham og til en af de andre Apostler, der var med ham, og bar Bidnesbyrd til dem om, at Herren var opstanden; men da han bragte dette Budskab til sine Brødre, mente de, at han havde taget fejl. Nogle Dage senere, da de vare forsamlede for at nyde Nadveren, saaledes som Jesus havde vist dem, stod Han pludselig midt iblandt dem. De bleve bange og frygtede, men Han sagde til dem: „Frygt ikke, det er mig“, og bad dem føle paa sig, stikke deres Finger i Naglegabene paa hans Hænder og Fødder og deres Haand i hans Side og overbevise sig om, at Han ikke, som de troede, var en Aand; „thi en Aand har ikke Kjød og Ben, som I se, jeg har.“ Derefter spurgte Han dem, om de havde Noget at spise, og de bragte Ham lidt Fisk, og Han spiste det i deres Paashyn, trøstede og opmuntrede dem og forsikrede dem om, at Han var i Live for evigt; at ligesom Adam havde indtaget og bragt Død over sig selv og alle Mennefter, saaledes havde Han nu forløst os; thi Han, en Gud, havde det evige Liv i sig,

ſaa at intet Menneſte kunde tage det fra Ham, men Han gav ſit Liv frivilligt, for at vi kunne leve. I Himlen paatog Han ſig den Gjerning at frelſe Verden; thi „Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud, og Ordet blev Kjød og tog Bolig iblandt os“. Det var Ham, ſom gav os Loven, og da vi ere Hans Brødre og Søſtre, over hvilke Han præſiderer, vſrede Han ſig ſelv for os, at ikke en Sjæl ſkulde gaa tabt undtagen Fortabſens Børn, men at Han kunde bringe dem alle tilbage til ſin Fader, Alle, ſom ville lade ſig frelſe. Han underviſte dem om, hvorledes de ſkulde bære Vidneſbyrd om den opſtaadne Frelſer og bringe Evangelietſ glade Budſtab til hele Verden, og Enhver, ſom troede paa deres Vidneſbyrd ſamt ombvendte ſig fra ſine Synder og blev døbt i Vand til Syndernes Forladelſe, blev derved et nyt Menneſte, et Guds Barn, en Borger i Hans Rige, men Han vilde gaa foran dem og berede dem en Plads i Faderens Rige, hvor der er mange Boliger, og hvor de og alle dem, ſom troede deres Vidneſbyrd, ſkulde dvæle i Hans Nærhed evindelig.

En Uge ſenere vare Apſtlerne igjen forſamlede til Gudſtjeneste, og da var Thomas med dem; men ligesom de andre før ham kunde han ikke tro ſine Brødres og Søſtres Vidneſbyrd, men ſagde i ſin Stivſindethed: „Uden at jeg ſaar ſet Naglegabene i hans Hænder og ſtifter min Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde tro. I have ſet hans Aand, thi intet Menneſte er kommen tilbage fra den anden Verden med ſit Legeme, efter at han var død. Ingen af de mange Millioner Rejſende, ſom ere vandrede bort til dette fjærne Land, er nogensinde vendt tilbage og har meddeelt os Gravens Hemmelighed og Noget om Livet paa den anden Side, i hvert Fald ikke noget beſtemt. Vi have Aabenbaringerne, men ingen Menneſter have baaret dette Vidneſbyrd. Intet Menneſte har taget ſit Legeme op igjen, og jeg vil ikke tro det, før jeg ſelv ſer det.“ Da ſtod Meſteren foran ham, ſom han ſtod foran de andre, og bød ham komme og føle paa ſig og overbevise ſig om, at Han ikke var en Aand. Saa ſaldt Thomas ned for hans Fødder og ſagde: „Min Herre og min Gud!“ Jeſus ſagde mildt bebrejdende til ham: „Thomas, Du troede, fordi Du har ſet; ſalige ere de, ſom ikke have ſet og dog tro diſſe mine Brødres Vidneſbyrd.“ Thi dette Evangelium, mine Venner, er et Troens Evangelium. Vi vandre i Tro. Vi ſe i Tro. Derſom vi bleve tvungne til at ſe det, tvungne til at forſtaa det uden vort eget Ønſte, da vare vi ikke frie Menneſter; men Herren vil, at vi frivillig ſkulle elſte Ham, ikke fordi vi ere tvungne til det. Han ønſter, at vi ſkulle tjene Ham, fordi vi ſelv attraa at tjene Ham, ikke fordi det forlanges af os. I dette Stykke ere vi frie Menneſter og kunne gjøre Brug af den Handelfrihed, der koſtede Lucifer, Morgenrødens Søn, hans Plads i Himlene; thi han blev udſtødt tilligemed en Trediedel af Himlens Hærſkare, fordi han vilde tvinge os til at tro paa ham

uden Hensyn til vore egne Døster; men Jesus vilde, at Menneskene skulde tro paa og elske ham af deres egen fri Villie. Paa Grund af, at Menneskene ikke have været i Stand til at forklare disse Ting videnskabeligt, kunne de udbryde med Holland:

„Derfor Lukkede jeg de jernfaste Døre, som alene Troen kan aabne, og afsondrede mig selv fra Gud. Jeg stod Bagt hos en Sværm af Lidenskaber, der hærgede og rasede i Mørket og brødes med hinanden.“

Dette er Tilfældet med Mennesker, som ikke øve sig i Tro paa Gud eller paa hans hellige Ord og paa Forløseren, Guds Søn og Menneskers Frelser. De nægte sig selv de Ting, som deres Sjæle tørste efter. Hvor vi burde glæde os over, hvad Gud har gjort os bekendte med, uagtet vi ikke ere lærde eller fremragende eller blandt Jordens store og mægtige, men blandt dem, til hvilke Herren lovede Vidnesbyrdet, nemlig de ringe og uansete; at Han har aabenbaret sig selv paany, talt til Profeten Joseph Smith og vidnet for ham, at Jesus var Hans elskelige Søn, og at han skulde høre Ham. Han tilkjendegav for Profeten, at dersom han var trofast, vilde Han gennem ham paany aabenbare Evangeliet til Jorden i dets Fylde. Menneskene skulde lære Gud at kjende saaledes, som Han er, og at de ere forløste fra Graven og skulle leve igjen i en Tilværelse, hvor de ville opnaa Alt, hvad de have haabet paa og stræbt efter her. Herrens Hellige have gjort Pagt med Ham her gennem Offer. De have givet Afkald paa Verden. De ere ikke af Verden; thi da vilde Verden elske sit eget; men de ere blevne indlemmede i Hans Rige og ere af denne Grund blevne et ejendommeligt Folk. De have modtaget det Løfte, at estersom de have givet Afkald paa Verden, forladt Fader og Moder, Hus og Hjem, Ære og Berømmelse for Jesu Kristi Skyld, skulle de have et Hundrede Fold igjen i dette Liv. Vi kunne saaledes forstaa, hvorfor Verden betragter os med andre Øjne end andre Mennesker og sommetider paa Grund af mangelfuld Forstaaelse løfter sin Haand mod os i Forsølgelse; men da dette er de Helliges Arvelod, kunne vi glæde os derover, ligesom vi glæde os over, at vi ere velsignede med Kundskab om Gud, og over, at Kristus lever og er opstanden, saa at vi ogsaa skulle opstaa med ham og isøre os Uforfrænelighed; da skal hans Lys skinne og hans Herlighed fylde hele Jorden; der skal ikke længere være Brug for Solen om Dagen eller Maanen om Natten; thi Gud skal være vort evige Lys og Jesus Kristus vor Herlighed. Maatte den Dag snarligen komme, da alle Jordens Børn skulle kjende ham og tjene ham, da, som Israel Sangvill siger: „Fødernes Mission er opfyldt, naar alle Kristne tro paa den fattige, ringe og gudskygtige Jøde, Jesus af Nazareth“, og anerkjende ham som Herrens Herre og Kongernes Konge. Maa den Fred, der overgaar al Forstand, fylde vore Hjertes — det er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Interessante Opdagelser.

En tykt Geolog, Dr. Hans Reck, som nylig er vendt hjem fra en videnskabelig Expedition i Afrika, siges at have fundet og bragt med sig et Menneskeskelet, hvis Alder han anslaar til 150,000 Aar!

»Portland Oregonian« oplyser, at disse Skeletdele bleve udgravede i et Jordlag, der var fremkommet af Bundfaldet fra en tidligere Jandsø. Et Lag af Sand og Kalk havde efterhaanden lagt sig over Liget; disse Aflejringer forstenede i Tidens Løb og dannede den faste, stenhaarde Masse, hvori Dr. Reck nu ved sine Udgravninger har fundet Skelettet.

Den høje Alder, som man tilskriver dette interessante Fund, er det ikke nødvendigt at anse for paalidelig; thi Videnskaben kan ikke gjøre andet i denne Sag end tilvejebringe nogle Data, paa Grundlag af hvilke man gjætter sig til andre. Dette er dog af mindre Betydning. Den Opfattelse, at Mennesket kun har været paa Jorden i omtrent sex Tusinde Aar, er opgivet for længe siden.

En interessant Kjendsgjerning vedrørende dette Fund er, at Skelettet er fuldt udviklet. Hovedskallen har i nogle Henseender en bedre Form end den nulevende Ethiopers. Disse menneskelige Rester komme til os fra en meget fjærn og saa godt som ukjendt Fortid med det Budskab, at det menneskelige Legeme var ligesaa fuldkomment udviklet den Gang, da Mennesket først optraadte paa Jorden, som det er nu. Hovedet og Hjernekassen havde omtrent den samme Form og Størrelse som nu, og det samme var Tilfældet med Brystkassen og Lemmerne. I legemlig Henseende er Mennesket ikke bleven hverken kraftigere eller smukkere, efterhaanden som Civilisationen er fredeet frem. Dette er en Kjendsgjerning, der har stor Betydning i vor Tid, og den stemmer ikke godt overens med den Theori, at Mennesket nedstammer fra lavere staaende Dyreformer.

Fra Paris kommer der en anden interessant Efterretning, der meddeler, at Professor Edward Naville, den berømte Ægyptolog, som har forestaaet Udgravningerne ved Abydos, har været i Stand til, efter hvad han selv mener, at trænge ind til selve Osiris' Gravkammer, og at en Vinters Arbejde vil bringe mange betydningsfulde Enkeltheder endnu frem for Lyset vedrørende denne mystiske Guddoms Historie.

Jndtil for nogle faa Aar siden vidste man Intet om Osiris med Undtagelse af de Beretninger, der fandtes hos gamle Forfattere, særlig Herodot og Diodorus. Disse havde deres Oplysninger fra ægyptiske Præster, som selv kun kjendte meget lidt til deres Lands Oldtidshistorie, der allerede den Gang gik langt tilbage i Tiden. Nyere Undersøgelser have bragt den ældste ægyptiske Literatur frem for Lyset, og Sprogforskere have været i Stand til at udtyde disse Optegnelser og saaledes gjøre sig bekendte med den ægyptiske Histories Helteskikkelser og Be-

staffenheden af den Religion, der omgav dem. Alligevel kjender man dog i vore Dage kun meget lidt til disse Ting, og enhver ny Opdagelse, som giver paalidelige Oplysninger, vil blive modtaget med Glæde.

Følge den almindeligst forekommende Gjengivelse af Osiris-Sagnet var Osiris en dygtig og forstandig Konge, der udløste Ægypterne af Barbariets Mørke; han blev dræbt af sin ugudelige Broder Seth, som tilligemed to og halvhjertes Medsammensvorne indbød ham til et Festmaal og loffede ham til at lægge sig i en kunstigt forarbejdet Kiste. Derefter sloge de Saaget i og sænkede Kisten og dens Indhold i Nilen. Men Isis, den højtelskede Konges trofaste Hustru, bjergede hans Lig, og Sagnet fortæller nu om, hvorledes de Sammensvorne skar Liget i fjorten Stykker og spredte disse over hele det ægyptiske Rige. Hvert Stykke blev begravet af Tilhængere af Osiris, hvilket forklarer Tilstedeværelsen af saa mange Osiris-Grave i Ægypten. Den trofaste Isis samlede Stykkerne sammen igjen og bragte dem tilbage til Templet i Abydos.

For en Vægmand synes der ikke at være noget urimeligt i den Antagelse, at Ægypterne med Osiris-Sagnet forbandt de vigtigste Dele af Mennekeslægten's tidligste Historie, og at Osiris blev Navnet paa de regjerende Fyrster eller Patriarker fra Adam og ned gennem Tiderne. Det er sikkert, at enhver god Ægypter ifølge Ægypternes Tro blev en Osiris i det Djeblig, han modtog sin evige Ophøjelse, og denne Kjendsgjerning støtter den Antagelse, at de store Patriarker alle bleve kaldte med det samme Navn.

Naar Osiris kaldes „Evhighedens Herre, Bestandighedens Staber“, er han utvivlsomt den samme ophøjede Personlighed, som Daniel henviser til som „den Gamle af Dage“, hvilken ikke kan være nogen anden end vor Races Stamfader. Fortællingen om Osiris' Død minder om Abels Mord. Turen ned ad Nilen i en Kiste er mulig en forbrænget Gjengivelse af Syndflodsberetningen. Vegemets Sønderdeling og Stykkerne's Udspredning til alle Verdenshjørner er maaske, hvad der efter mange Aars Forløb var tilbage i ægyptisk Tradition af Fortællingen om Udspredelsen af Babelstaarnets Bygmestre. Paa Grundlag af den Theori, som efter vor Mening tilsidst vil vise sig at være sand, er det ikke vanskeligt at forklare, hvorledes en Del af Abrahams Historie kom ind i Osiris-Sagnet efter hans Mission til Ægypten.

For at kunne følge Osiris-Historien tilbage til dens første Oprindelse maa Arkæologerne imidlertid fortsætte deres Undersøgelser paa denne Side af Jordkloden (Amerika). De Værde begynde at indrømme dette. De finde, at Beboerne af de forskellige Puebløer i Arizona i det vestlige Nordamerika, nemlig Navajo-, Mogui-, Zuni- og Hopi-Indianerne, endnu udføre og gjengive ældgamle Mønstre og Motiver, som tidligere ansaas for at være udelukkende ægyptiske, uagtet disse Folk selv ikke have fjerneste Begreb om denne Kjendsgjerning.

 Torsdag den 1. Oktober 1914.

Sjælens Tænkeevne.

Et Spørgsmaal besvaret.

I „*Standinaviens Stjerne*“ Nr. 17, Side 261, siges det, at „den subjektive Personlighed eller Sjælen ikke har Evne til at drage Slutninger eller ræsonnere, men antager Alt for Sandhed“. Denne Udtalelse har givet Anledning til en Forespørgsel vedrørende Sjælens Tænkeevne, som det maaste vil være nødvendigt, ogsaa for andre Læseses Skyld, at behandle lidt udsørligere. Nogle kunne mulig af ovenstaaende Udtalelse, ligesom Spørgeren, drage den Slutning, at vi havde i Sinde at gjøre os til Talsmænd for den Theori, at Sjælen ikke var i Stand til selvstændig Tænkning eller til at tage en Beslutning, baseret paa forudgaaende Overvejelse, hverken før den kom her paa Jorden, eller efterat den er gaaet herfra, hvilket tilshyneladende vilde være i Strid med Læren om vor første Prøvestand og Evangeliets Forkyndelse i Mandeverdenen.

Det er nødvendigt først at lægge Mærke til, hvorledes den her citerede Udtalelse er benyttet i selve Artiklen. Staaende alene, saaledes som her, synes den at antyde, at den fremsatte Tanke er vor egen, men læses den i Forbindelse med den øvrige Del af Artiklen, vil det ses, at den Paragraf, hvori den findes, er en Opsummering af den nyere Psykologis Resultater paa Sjæleforskningens Omraade. Ved Studier og Experimenter, som det her vilde føre for vidt at omtale, ere de Lærde komne til det Resultat, at de mest geniale, oplyste og intelligente Mennesker ere dem, hos hvilke den subjektive og objektive Personlighed, Anden og Legemet, ere i nøje Overensstemmelse med hinanden og virke i Fællesskab, saaledes at den ene ikke dominerer den anden, men at Sjælevirkomheden udfolder sig gennem Legemet og er kontrolleret af Hjernen og Forstanden. Endvidere, at dersom Legemet og dermed Hjernen sættes ud af Virksomhed, saaledes at Sjælen kan virke uafhængigt af Legemet, da antager den enhver Indsigelse for absolut Sandhed og opfører sig, som om det var Sandhed, uden at overveje eller tvivle — uden at ræsonnere. Et Menneske, hvis Hjernevirkomhed er sat saa meget ud af Spillet, at Sjælen kan virke gennem Legemet uafhængigt af Hjernen, er sindsygt. Det var vor Hensigt i nævnte Artikel at vise, at disse Resultater, som altsaa dreje sig om Livet her paa Jorden, vare i Overensstemmelse med Joseph Smiths Udtalelse, at „*Mand og Element (Legeme), naar de ere uadskilleligt forenede, annamme en Fylde af Glæde; men naar de ere adskilte, kan Mennesket ikke annamme en Fylde af Glæde*“.

Med den Forudsætning, at Joseph Smiths Udtalelser ere guddommelige Sandheder, aabenbarede til Menneskene gennem ham, er det interessant og glædeligt for os at erfare, at disse Ting ere i Overensstemmelse med videnskabelige Kjendsgjerninger, der ere fremkomne længe efter, at disse Aabenbaringer bleve givne. Det styrker vort Vidnesbyrd om Guddommeligheden af Joseph Smiths Mission og giver os en dybere Indsigt i og Forstaaelse af de Ting, som høre Gud til, og som findes saavel i det aabenbarede Ord som ude i Naturen og Livet omkring os.

I denne materielle Verden ere Livsforholdene maasse helt anderledes, end de vare i Forudtilværelsen; i hvert Fald vide vi, at „himmelsk Byrd og Slægt og Venner, alt er skjult i Glemslens Nat“, og at vi ere sendte her til Jorden i en viss Hensigt for at lære at kjende Forskjel paa Godt og Ondt, for at høste Erfaringer og gennemgaa en Skole, en Prøvestand, der vil have Betydning for os gennem al Eviighed.

For at denne Hensigt kan opfyldes, for at vi kunne høste det størst mulige Udbytte af vort Ophold her, „annamme en Fylde af Glæde“, maa Aanden og Legemet være „uadstilleligt forenede“ og hver især virke efter sin Bestemmelse og i Harmoni med hinanden.

Hvis Legemet eller de fysiske, jordiske Elementer ere de eneherstende, og Sjælen ikke faar Lov til at gjøre sig gjældende eller udvikles, da bliver Mennesket sløvt, dyrisk og uvidende, en aandelig Svækling, der spiser, drikker og sover, lever og dør som et af Markens Dyr. Vi have allerede omtalt, at Sindsyge og Utilregnelighed i alle deres forskjellige Afstygninger og Grader ere Resultaterne af den modsatte Yderlighed — Sjælens absolute Kontrol af Legemet — netop fordi dennes Egenstaber ere af en saadan Bestaffenhed, at den maa virke gennem Legemet og under Hjernevirksomhedens Kontrol for at kunne gjøre sig gjældende her paa Jorden under Forhold, som sikkert ere vidt forskellige fra dem, der herskede i det himmelske Hjem, hvorfra den kom.

Naar Hypnotisøren henseatter et Menneske i en hypnotisk Søvn, saa vil det sige, at dette Menneskes Hjernevirksomhed standses, hans „objektive“ Personlighed sættes ud af Virksomhed og dermed Evnen til at ræsonnere, tænke og overveje; og hvad sker? Han er nu et villieløst Redskab i Hypnotisørens Haand og udfører i sin søvnliguende Tilstand blindt enhver Befaling, som Hypnotisøren giver ham. Dersom denne siger til ham: Du er en Hund, saa vil han strax springe omkring og efterligne en Hunds Bevægelser og Gjøen saa meget, som det er et Menneske muligt. Han indser ikke selv det latterlige eller urimelige deri, men handler efter Hypnotisørens Indskydelse, som om dennes Ord var absolut Sandhed og han virkelig var en Hund, uden at tvivle eller gjøre sig selv det Spørgsmaal, om det nu ogsaa forholder sig saaledes.

Hvis Hypnotisøren skulde sige til ham, at han var Sokrates eller Napoleon, vilde han strax tale og handle saaledes, som han efter sit Kjendskab til disse Personligheder kunde tænke sig, at de talte og optraadte. Naar hypnotiserede Personer, „Medier“ som de kaldes, fremstaa og tale som afdøde Menneſker, er det ikke disse Menneſkers Aander, der tale gjennem dem, men Mediets egen subjektive Sjæl, som har modtaget en Indskydelse, der erklærer den for at være vedkommende Persons Sjæl, og den taler og handler derefter uden Tøven.

De spiritistiske Fænomener, som sætte saa mange Sind i Bevægelse, samt de dermed forbundne tilhymeladende uforklarlige „Aandemeddelelser“, der appellere til det Anhang for Mysticisme, som mange Menneſker ere i Besiddelse af, blive forstaaelige gjennem den nyere Psykologis Resultater. At det ikke er de Afdødes virkelige Aander, der tale, fremgaar af den Kjendsgjerning, at man lige saa godt kan faa en levende eller en helt opdigtet Persons Aand i Tale, naar blot ingen af de Tilstedeværende ved „Seancen“ veed det og saaledes telepatist meddeler det til Mediet.

Bladsen tillader ikke at udvikle dette nærmere ved denne Lejlighed, men klartseende og tænkende Menneſker ville af ovenstaaende kunne slutte, at det er Forfatterens uskrivelige Mening og Opfattelse, at Spiritismens Aandemeddelelser, Seancer og de dermed forbundne mystiske Fænomener som Banteaander, Borddauds og Skrift paa sammenlagte Tabler osv. er et systematisk gennemført, i de fleste Tilfælde maaste ubevidst, Bedrageri, bygget paa den Kjendsgjerning, at Sjælen kan optræde uafhængig af Legemet, naar dette henseettes i en hypnotist Tilstand, og at den saaledes frigjorte Sjæl er underkastet enhver Indskydelse og handler derefter uden at ræsonnere eller overveje Noget.

Derfor det nu er Tilfældet, at Sjælen ikke selvstændigt kan tænke eller drage Slutninger, men gaar ud fra, at Alt er Sandhed, hvorledes var det saa muligt at bestaa den første Prøvestand, hvor den ikke var iført et Legeme, men hvor den dog maatte tage en Beslutning og handle eiter Overvejelse?

Hvorledes dette i Virkeligheden forholder sig, er det ikke muligt for os at forklare. Alt, hvad vi vide om Forudtilværelsen og Aandeverdenen, er, hvad Gud har aabenbaret; men medens dette ikke giver os Svar paa alle Spørgsmaal, saa indeholder det dog Alt, hvad vi i vor nuværende Tilstand kunne fatte og have Nytte af. Fra Skriftens Ord om Forudtilværelsen kunne vi slutte, at Forholdene der maa have været helt anderledes, end de ere her paa Jorden. Det var en hel anden Sphære, i hvilken Sjælene vare i Stand til at udvikle sig og gaa frem til et vist Standpunkt paa Grundlag af de Erfaringer, som de der kunde gjøre. Vi vide ogsaa, at der ikke findes Synd hos Gud eller i Guds Nærhed. Han har overvundet Synden og det Onde. Det kan

ikke trives eller være til i det himmelske Rige, men maa fly fra Guds Ansigt, ligesom Mørket maa vige for Lyset. Derfor er Synd ensbetydende med en Adskillelse fra Gud, og derfor blev Lucifer nedstyrtet, da han gjorde Opstand i Himlen.

I vor Forudtildværelse hos Gud kunde vi altsaa ikke lære at kjende Forskjel paa Godt og Ondt, fordi det Onde var bandlyst fra Hans Nærhed. Det var imidlertid nødvendigt for os at lære at kjende Forskjel paa Godt og Ondt for at blive lig Gud, og derfor blev Jorden skabt og disse Sjæle sendte hertil. Da vi kom til Jorden, vare vi fuldstændig uberørte af det Onde og uden Synd; thi Synd er det Onde i Virksomhed. Det er først, naar vi lære Forskjellen at kjende paa Godt og Ondt, at vi kunne vælge mellem disse, og denne Forskjel kjendte vi ikke, før vi kom her.

Et Væsen, som er født og har levet hele sin Tid i en Tildværelse, hvor der ikke findes Vagn, Bedrageri eller Synd i nogensomhelst Form, vil ikke kunne afgjøre, om en Ting er Sandhed eller ej. Han er aldrig kommen i Berøring med noget Ondt; derfor kan han heller ikke kjende det Gode. Han stiller aldrig sig selv det Spørgsmaal, om en Handling er god eller ond; thi Alt er godt, og han behøver ikke at træffe noget Valg, at ræsonnere eller tænke over Noget, for der er kun det ene — det Gode. Et saadant Væsen er derfor uskyldigt i dette Ord's virkelige Mening, men det er ikke nok at være uskyldig for at blive lig Gud.

Der er Forskjel paa Uskyldighed og Dyd. Uskyldigheden er Tilstanden før Prøven, Uberørtheden, et Væsen uden Synd, men ogsaa uden Erfaring — Dyden er Tilstanden, efter at Prøven er bestaaet, efter at Kampen er kæmpet og Sejren vundet. For at blive lig Gud maatte Hans Børn lære at kjende det Onde, gennemgaa en Prøvestand, gaa fra Uskyldighed til Dyd, sejre over Synden og det Onde, ligesom Fadere gjorde; da først kunne de indtage de Stillinger i Hans evige Rige, som Han har i Beredskab for dem.

Derfor var det nødvendigt at indeslutte denne uskyldige, uerfarne og med det Onde aldeles ukjendte Sjæl i et Vegeme, forsynet med alle Betingelser for at kunne gøre sig gjældende i en Verden, hvor disse to Magter, det Gode og det Onde, ere i idel Kamp med hinanden. Her lærer den Forskjellen at kjende paa disse to; her høster den Erfaringer og lærer Lektier, der igjennem al Ewighed ville være den til Nytte. Uden Vegemet vilde en saadan Sjæl gaa tilgrunde, lige saa snart den forlod sit himmelske Hjem, men iført dette Vegeme, hvis Organer den maa benytte, bliver den nødsaget til at overveje, tænke og drage Slutninger, at vælge mellem det Gode og det Onde, og dette var den nødsaget til at lære for at „blive Gud lig“, det vil sige for at kunne

fortsætte sin Udvikling og gaa videre paa Fremadskridelsens Bane. Derfor er denne Forening af „Aand og Element“ en Betingelse for, at Sjælen kan „annamme en Fylde af Glæde“. J. S. H.

Missionsnyheder.

Afslusning. Følgende Vældster ere løste med Tilladelse til at rejse til deres Hjem i Zion: Fra Aalborg: Ezra M. Nielsen; fra Aarhus: Jens P. Egelund, Knud Therkelsen og Alma M. Sørensen; fra Kjøbenhavn: Niels Hansen, John W. Christensen, Isaac Arel Jensen og Otto N. Smith; fra Bergen: Oscar A. Jeppesen og Lars W. Larsen; fra Kristiania: Hans P. Wamsal, Norman H. Salvesen og August B. Nielsen. Disse Brødre forlode Liverpool den 30. September med Dampskibet „Tunisian“ med Undtagelse af de tre sidstnævnte.

Forflyttelse. Vældste James Arnold Hansen er forflyttet fra Kristiania til Kjøbenhavns Conference.

Ti vigtige Ordensregler.

En Tale af Præsident Charles W. Penrose.

I Historiefriberens Kontor fandt jeg for nogle Dage siden iblandt gamle Papirer nogle Lærdomme og Principper — Ordensregler —, der vare formulerede af Kirkens Præsident, og som skulde overholdes og adlydes af Folket paa den Tid, da vi, alle vi gamle Medlemmer, indgik i, hvad vi kaldte „Den Forenede Orden“. Disse Regler bleve givne til os, og vi lovede at rette os efter dem. Jeg fik den Tanke, at det maaske vilde være en god Ting at gjøre mine Brødre og Søstre opmærksomme paa nogle af disse Regler, hvilket jeg vil gjøre i al Korthed, saaledes at jeg ikke benytter for meget af Tiden.

„1. Vi vilde ikke tage Guds Navn forfængeligt, ej heller tale ringeagtende om Hans Væsen og Egenstaber eller om hellige Ting.“

Mine Brødre og Søstre, hvadenten I indgik i den Orden eller ikke, saa er dette en Regel, I burde efterleve; det er en af Herrens Befalinger til os, de sidste Dages Israels. Forøvrigt behøve vi ikke altid at være bundne til det, som blev sagt i gamle Dage; thi vi leve i en Aabenbaringsens Tidsalder. Som Brødrene have forklaret her i Formiddag, indeholder Lærdommens og Pagtens Bog Aabenbaringer, givne

af Herren direkte til os i vor Tid. Den er et helligt Skrift i Itge saa høj Grad som noget, der er et Tusinde eller ti Tusinde Aar gammelt, og i disse Skrifter lære vi, at vi ikke skulle tage Herrens Navn forfængeligt, ejheller tale ringeagtende om Hans Væsen eller om hellige Ting. Sommetider have vi for Vane at sjenkte og spøge med Ting, som burde være os hellige. Dette er urigtigt. Det sturrer altid i mine Øren at høre Guds Navn nævnet i Forbindelse med ligegyldige Ting og brugt i Taneløshed. I Theatrene høre vi sommetider Eder og Kraftudtryk benyttede, der ere en Vanhelligelse af den Højstes Navn. Dette afskyer jeg i høj Grad, og Sidste-Dages Hellige burde aldrig nedværdige sig til at bruge saadanne Udtryk, som ere gjængse blandt visse Klasser udenfor vort Samfund.

„2. Vi ville bede med vore Familier Morgen og Aften og ligeledes bede ofte i Løndom.“

I Brødre, som aflagde dette Løfte og sluttede denne Pakt, opfylde I dette Bud? Og alle I Andre ere blevne belærte om, at det er en af Eders Pligter. Kredslærerne blive sendte omkring for at undervise de Hellige om Nødvendigheden af at bede. Det er Kredslærerens Pligt at „besøge hvert Medlems Hjem og formane Enhver til at bede lydeligt og i Løndom, samt at opfylde alle huslige Pligter“. Husk nu paa, at dette er Noget, der paahviler enhver af Eder, som ønsker at opfylde Herrens Befalinger, aabenbarede gennem Menneftenes Frelser.

„3. Vi ville respektere og overholde Visdomsordet i Overensstemmelse med Aanden og Betydningen af samme.“

Præsident Smith forklarede i Formiddags, hvad Præsident Young havde at sige om Aanden og Betydningen af Visdomsordet. Lad os ikke glemme dette, men lad os i vort daglige Liv sætte disse Ting i Udførelse.

„4. Vi ville omgaas vore Familier med Venlighed og Hengivenhed og vise dem et godt og følgeværdigt Exempel. I vore Familier og i vor Omgang med alle Mennefter ville vi undgaa at være trættefjære og stridslystne, og vi ville ophøre med at tale ilde om hverandre og ville dyrke og opelste en Følelse af Barmhjertighed mod Alle. Vi betragte det som vor Pligt at afholde os fra alle egentfjærlige Handlinger, fra al Havesyge og Begjær, og ville uegenntyttigt arbejde for vor Næstes Belsærd og hele Mennefteslægtens Frelse.“

Dette er gode Lærdomme; er det ikke? Det gjør Intet til Sagen, hvor de kom fra. Vi burde rette os efter dem og ophøre med al Disputeren og Uenighed. Sommetider have vi lidt deraf i vor Midte, og det drejer sig som oftest om Emner, som det ikke er Umagen værd at strides om, ubetydelige Lærdomspunkter, der ikke have nogen Indflydelse hverken paa dette eller det næste Liv. De blive af og til bragte frem i vore

theologiske Klasser og i vore Præstedømsmøder, men de ere ikke værd at spille Tid paa. Det ster ofte, at Brødrene skrive om disse Ting direkte til Kirkens Præsident, medens alle de Spørgsmaal af denne Slags, der blive sendte til ham, burde besvares der, hvor de fremkomme. Man burde henvende sig til Biskoppen eller Stavens Præsident eller til nogle af vore gode Brødre, som ere bekendte med disse Ting, og ikke plage og besvare Præsidenten med Spørgsmaal, der ikke ere af nogen Betydning eller Nytte. . . . Brødre og Søstre, lad os efterleve denne Regel i vort Hjem og i vore Familier. Vor Religion er praktisk. I Hjemmet, hvor vi opholde os, der er Stedet, hvor vi skulle være religiøse. Vær venlige og omsorgsfulde imod hverandre, vær overbærende med hverandres Svagheder og Skrøbeligheder; overse de smaa Mangler, der findes hos ethvert Menneffe, og læg Mærke til de gode Sider hos hinanden. Vi ere alle usuldkomne; vi ere alle udsatte for at fejle, udsatte for at lade den „gamle Udåm“, vor syndige Natur, faa Overhaand. Vi maa lære at være den Allerhøjstes Hellige, vandre i Jesu Kristi, vor Forlørsers Fodspor, saaledes at vi kunne blive eet med Ham og en Gang blive meddelagtige i Hans Herlighed.

„5. Vi ville holde os selv rene og ubesmittede ved at afholde os fra al Slags Hør, Skjørlevnet og Letfærdighed. Vi ville ogsaa modarbejde og afholde os fra al raa og uanstændig Tale og Udsjærd.“

Brødre, have I holdt dette Løfte? Bruge I ikke sommetider Ord og Udtryk, der ikke passe til Eders Stilling som Sidste-Dages Hellige, langt mindre til den levende Guds Præstedømme, som I bære? Glem ikke denne Formaning! Afhold Eder fra al simpel Tale og løs, letfærdig Snak. Lyt ikke til sjofle Historier, og lad ingen uren eller syndig Tanke fæste sig i Eders Sind. Dersom I føre saadan Tale, vil den Mand, hvorunder disse Ting høre hjemme, tilsidst faa Overhaand over Eder; men dersom I ville bevare og vedblive at være i Besiddelse af Dydens, Kyskhedens og Hellighedens Mand og være rene for Herren, afhold Eder da fra den Slags Talemaader og Udtryk.

„6. Vi ville erindre Sabbatens Dag og holde den hellig i Overensstemmelse med Aabenbaringen.“

Jeg er bedrøvet over, at dette Bud ikke tilfulde bliver overholdt i Israel. Jeg ønsker ikke at finde Fejl, men jeg veed, at vi sommetider ere lidt ligegyldige med Hensyn til at holde Sabbaten hellig i Overensstemmelse med Aabenbaringen. Hvad siger Aabenbaringen om den? Læs det 59. Kapitel i Bagtens Bog. Herren siger, at vi skulle gaa til Bedehuset paa Hans hellige Dag, nemlig den første Dag i Ugen — det er Herrens Dag. Paa den Dag skulle vi gaa til Hans hellige Hus og ofre vore Gaver og vore Sakramenter, vor Tak og Pris til den Allerhøjeste; „og paa denne Dag skal Du Intet bestille uden at tillave din Føde i Hjertets Enfoldighed, at din Faste maa være fuldkommen; eller med andre Ord, at din Glæde maa være fuldkommen“. Lad os ikke glemme Sabbatens Dag, men holde den hellig og undervise vore Børn om dette; thi saaledes har Herren befalet os.

„7. Det, som er overgivet til vor Baretægt, ville vi ikke misbruge eller tilegne os selv.“

Derksom nogle af vore Venner havde fulgt denne Regel, vilde de have undgaaet mange Vanstueligheder og ikke tabt deres Medmenneskers Agtelse. Naar Noget er overgivet i vor Baretægt, have vi ingen Ret til at gjøre Brug af det for os selv, ingen Ret til at laane det eller spekulere med det for egen Regning. Derksom alle Statens Embedsmænd havde fulgt denne Regel, vilde nogle af dem ikke nu hensmægte i Tugthuset. Alle, som misbruge Andres Ejendom og Gods, ville tilsidst faa deres Løn: Vanære; men de kunde have undgaaet at komme i en saadan Stilling ved at følge nævnte Regel, som alle Mennesker burde rette sig efter baade i det offentlige og private Liv. I unge Mænd i denne Forsamling! Derksom I nogeninde komme til at indtage Stillinger, hvor der anbetoes Eder Midler, som tilhøre Offentligheden eller et eller andet Selskab eller en Person, husk da paa, at I ikke have Ret til at gjøre nogenformelt personlig Brug af disse Midler.

„8. Det, som vi laane, ville vi bringe tilbage i Overensstemmelse med vore Løfter, og det, vi finde, ville vi ikke tilegne os til vort eget Brug, men prøve paa at overgive det til den rette Ejer.“

Glem ikke dette! Derksom I finde Penge i Sporvognen eller i Toget, tilhøre de ikke Eder; I have ingen Ret til at tilvende Eder dem, og dersom I laane Penge og love at betale dem paa en bestemt Dag, betal dem da, og hvis I ikke kunne, underret da Vedkommende om Eders Forhold, saaledes at han kan vide, at I ikke have glemt Eders Forpligtelser og Løfter. Mange give saadanne Løfter hen i Bejret og sætte sommetider deres Navn under Gjældsbeviser uden at tænke paa at tilbagebetale, hvad de have laant. Hvis ovennævnte Regel blev efterfulgt, vilde baade vi selv og andre undgaa mange Ubehageligheder og maaste store finansielle Tab. Laan ikke, uden at det er nødvendigt, og tilbagebetal, hvad I laane.

„11. I vor Klædebragt og Opførsel ville vi ikke efterligne de stiftende Moder i Verden, og vi ville ophøre med at indføre og kjøbe Noget andre Steder, som med Lethed kan undværes, eller som kan produceres her hjemme.“

Vi prøve paa at rette os lidt efter denne Regel, men ikke i den Udstrækning, som vi burde. Støt Hjemmeindustrien, og brug saadanne Ting, som tilvirkes i vor egen Midte; gjør Alt, hvad I kunne, for at der her i Israels Midte kan produceres det, som Israel behøver, og I ville blive bedre stillede baade i økonomisk og aandelig Henseende.

„12. Vi ville indrette hele vor Livsførelse i al Tarvelighed og være økonomiske og forsigtige i Bestyrelsen af de Midler, som Herren har velsignet os med.“

Der er nogle faa andre Regler her, som jeg ikke vil tage Tid til at læse, fordi de ere nøje forbundne med Ting, som alene angik den Orden, jeg her har omtalt; men alt det, jeg har læst for Eder, passer efter min Mening paa de Sidste-Dages Hellige nu. Jeg vilde ønske, at alle vore Piger og Kvinder, som klæde sig i disse nymodens, uanstændige Dragter, havde hørt de Instruktioner, som vor Præsident gav i Formiddags. Ulykken er, at den Slags Mennesker gaa ikke til Forsam-

ling saa hyppigt som Andre; men vi kunne tage disse Raad med os og lade dem gaa videre, og Mødrene i Israel kunne øve en saadan Indflydelse paa deres Piger, at disse klæde sig anstændigt og passende og saavidt muligt benytte saadanne Stoffer, som fabrikeres iblandt os. Vi skulle ikke prøve paa at være moderne ved at efterligne de parisiske Demimonedamer; thi fra dem stamme de nymødens Toiletter. Mødrene i Israel, Hjælpeforeningens Søstre og de unge Kvinders Foreninger burde stræbe efter at klæde sig tækkeligt og anstændigt og have Tøjet syet saaledes, at det opfylder sin Bestemmelse, nemlig at beskytte Legemet og skjule Nøgenheden — ikke at blotte denne saa meget som muligt. Lad hver især klæde sig med Smag og i Overensstemmelse med, hvad der klæder den enkelte bedst, og løb ikke Alle efter den samme Mode, som om I vare tvungne til at efterabe Verdens Modestab uden Hensyn til, om det klæder Eder eller ikke. For Nar tilbage bleve disse Instruktioner givne af Præsident Young og andre af Israels Ledere, og det vilde være godt, om vore Hellige i Dag kunde lære at indse det upassende i at klæde sig efter Parisermoderne her ude i Vesten. Dannede Kvinder i Osten og i Europa rette sig ikke efter dem; thi de vide, hvorfra de stamme. De komme fra den Slags Kvinder, som Præsidenten hentydede til i Formiddags, og det er baade Synd og Skam, at vore smukke, ærbare og uskyldige unge Piger skulle være paaklædte eller afklædte efter disse Moder. Brødre og Søstre, lad os i Venlighed gjøre Alt, hvad vi bleve raadede til i Dag, og saa vore Piger og vore Søstre til at klæde sig fornuftigt og anstændigt.

Nu siger De maaste, at alt dette er Smaating. Ja, det er det; men hele Verden er dannet af Smaating, og Glæde, Lykke og Op-højelse ere afhængige af Smaating, Ting, der ere nødvendige og uund-gaaelige. Lad os huske paa dette, at vi som et Folk i disse de sidste Dage — sendt til Jorden for at opbygge Guds Rige i Tidernes Fylde — skulle modtage, hvad Herren aabenbarer, skulle modtage de Raad, som blive givne, og rette os efter de Regler og Forskrifter, som meddeles os. . .

Jeg har optaget mere Tid, end jeg havde i Sinde, men jeg beder Gud velsigne Eder, mine Brødre og Søstre. Maa Hans Fred være med Eder. Jeg takker Herren af mit ganste Hjerte, at jeg er forenet med Eder i Opbyggelsen af dette store Sidste-Dages Værk. Der er Intet lig det nogen Steder. Jeg takker Herren for den Fremgang og Ud-vikling, der foregaar iblandt os, for de Goder, vi nyde, for de Gvner og Talenter, der gjøre sig gjældende iblandt os, og som jeg ikke har Tid til at nævne; alle disse Ting komme fra vor vise og kjærlighedsfulde himmelske Fader, og Ham tilkommer Gien, Magten og Herlig-heden igjennem al Evighed i Jesu Kristi Navn. Amen.

Indhold:

Opstandelsen og det evige Liv . . .	289	Missionærnyheder	300
Interessante Opdagelser	294	Ti vigtige Ordensregler	300
Redaktionelt:			
Sjælens Tænkeevne	296		